

572 /
1952 / 2

დილა

ოპერული, ტრუჟო ქვეყანა,
ილიონი, ჭირველი შარვი,
და პრეჟე ქართველი, სეველია
სამსახლო კახარა!

საქართველო
გამა-სამსახლო

საქართველოს ალკა ცენტრალური კომიტეტის
ფიგელთეფირი საბავშვო ჟურნალი მკირეწლოვანთათვის

გაგნ

ილი სინარაღიძე

ნახატი ა. ცუცქერიძისა

ჩვენს ბანაკში

რა სჯობია ჩვენში
თვალეუქუნა ზაფხულს,
მობიბინე მთა-ბარს,
მწვანე ზღვაში ჩაფლულს;

რა სჯობია ამ დროს
პიონერთა ბანაკს!
ის ჩვენ ქალაქშიც გვაქვს,
არ გინახავთ განა?!

მტკვრის ნაპირზე, ბაღში,
ბანაკია ჩვენი;
ალამი დიდ ანძას
ფრთაგაშლილი შვენის;

იქვე აუზი გვაქვს—
საბანაო წყალი;
ზოგმა ცურვა ვიცით,
ზოგიც შევისწავლით;

გვიყვარს ექსკურსია,
სასარგებლო, კარგი;

ვნახეთ მუზეუმი,
ვნახეთ ზოოპარკი;

ვნახეთ ქარხნები და
შენობები დიდი;
ავლაბარში—სტამბა,
და მეტეხის ხიდი;

გვიყვარს ექსკურსია,
სიარული არ გვდღის;
უნდა ვნახოთ გორში
საყვარელი სახლი;

ვნახავთ რუსთაეს, სამგორს,
თბილისის ზღვას ვნახავთ,
კოჯრის მთას და უძოს
ფეხით გადავლახავთ;

ჯანმრთელად და მხნედ ვართ,
სიხარულით სავსე!
და ვატარებთ ზაფხულს
ჩვენ ბანაკში ასე!

თაბაკა ჩხიძე

ნახატები გრ. ჩარინაშვილისა

ნ ა ტ ვ რ ი ს თ ვ ა ლ ი

დიდელას ზღაპრებიდან ყველაზე მეტად „ნატვრის თვალი“ უყვარდა ლიას; მეც ვინატრებ რამეს, ვახსენებ ნატვრის თვალს და ნატვრა შემისრულდებაო,— ფიქრობდა ლია და აღარ იცოდა, რა ენატრა: თოჯინებიც ბევრი ჰქონდა, ტუბილფულობაც და ახალ-ახალი ზიზია კაბებიც.

არ იცოდა, რა ენატრა ლიას, მაგრამ ოჰ! რამდენი სანატრელი გაუჩნდა ერთ დღეს, ერთ ღამეს ბაღში, სადაც საბავშვო რკინიგზა იყო.

— რა ყოჩაღი ბიჭუნაა!—უთხრა დედამ საბავშვო რკინიგზაზე სასეირნოდ მიყვანილ ლიას და პატარა ფანჯარაში შეახედა.

მართლაც სწრაფად ისტუმრებდა მგზავრებს რკინიგზელის ფორმაში გამოწყობილი, წითელყელსახვევიანი ქოჩორა ყმაწვილი:

— ღუგ-ღუგ, ღუგ-ღუგ! — ახმინებდა ბილეთებზე თარიღის დამსმელ მანქანას და მგზავრებს ბილეთებს აწოდებდა.

მოეწონა ლიას, ისე ძლიერ მოეწონა ბიჭუნას მუშაობა, რომ მის ადგილზე ყოფნა ინატრა; ნეტავი ამ წუთს იმ ფანჯარაში შემადგინაო. მაგრამ ლიას ნატვრა არ შეუსრულდა. ბაქანზე რომ გავიღწენ, ლიამ მოიწყინა, ისე ძლიერ მოიწყინა, რომ ერთმა ბუთთუნა ბიჭუნამ ლო-

ყვბლაყვლა გოგონას ჩასჩურჩულა: ალბათ მატარებელში ჩაჯდომის ეშინიაო. სახემორღობლული გავიდა ლია ბაქანზე; მაგრამ მრავალი ბავშვის დალაპაპა ლიანდაგის დანახვამ გაახალისა: ყველაზე მეტად კი წითელქუდა გოგონამ მოსტაცა თვალი. ოჰ, რა რიგ შეენოდა შეთვალწარბა გოგონას ყაყაჩოსფერი ბრიალა ქუდი და რკინიგზელის ტანსაცმელი.

— ეს მერვეკლასელი გოგონა გულითა, სადგურის უფროსი, — უთხრა დედამ ლიას, მაგრამ განა ამას თქმა სჭირდებოდა? უთქმელადაც გაიგო ლიამ, თუ ვინ იყო ის წითელქუდა.

იგი მტკიცე ხმით იძლეოდა განკარგულებას; გარბოდნენ და გამობოდნენ მისი ბრძანების შესასრულებლად ნორჩი რკინიგზელები. ისე ძლიერ მოიხიბლა ლია, რომ მის ადგილზე ყოფნა ინატრა; ნეტავი ისეთი წითელი ქუდი მეც მებუხროსო. მაგრამ ნატვრა ისევ არ შეუსრულდა. მოიწყინა ლიამ, ისე მოიწყინა, რომ ლოყვბლაყვლა გოგონამაც გაკვირვებით მოჰხედა. მაგრამ ამ დროს სადგურში კვილით და ქშენით მოგრიალდა ორთქლმავალი.

— მატარებელი, მატარებელი! — აყვირდნენ ბავშვები და ადგილზე დაიწყეს ხტომა.

უჰ, რა კუდგრძელი მატარებელი ჩამოღვა პირველ ხაზზე, რა კობტა მწვანე საზაფხულო ვაგონები იხმობდნენ მგზავრებს თავისკენ.

5413

— ერთი, ორი, სამი,—დაიწყო ლიამ თვლა, მაგრამ მის გვერდით მდგარმა გოგონამ გააწყვეტინა:

— იპ, როგორ თითებით ითვლი, მე კი თვლით რა ხანია დაეთვალე: ათია, ათი ვაგონი!

— ცხრამეტ საათზე მატარებელი № 1 გავა სადგურ „პიონერიდან“!—გამოაცხადა რადიომ და ბავშვები უფრო ძლიერ აყრიამულდნენ. ყველაზე მეტად ლია ტრტინებდა:

— წაიღეთ, დედა, ჩავსხდეთ,—ამბობდა იგი და დედას კაბის კალთას ეწყოლა.

მალე ისინი, სხვა მგზავრებთან ერთად, მახუზულო სუფთა და კოხტა ვაგონში ისხდნენ.

— კამფეტები პირში ჩაიღეთ, ქალაქლები კი ჯიბეში!—გააფრთხილა მატარებლის ნორჩმა გამცილებელმა ბავშვები და ბავშვურად გაუცინა.

— დინ-დინ, დინ-დინ!—დარეკა ზარი წითელქუდას და კუდგრძელი მატარებელი აღდგლიდან დაიძრა.

— გზა მშვიდობისა, ნახვამდის!—ხელს იქნევდნენ ბაქანზე და მატარებელში მყოფი ბავშვები; ერთმანეთს ნელ-ნელა შორდებოდნენ.

— რახ-რახ, რახ, — მირახარახებდნენ ბორბლები.

— სადგური „სიხარული“! ვინც ჩადის, მოემზადეთ!—გამოაცხადა გამცილებელიც. ჩამსვლელი არავინ იყო, ამომსვლელი კი—ბევრი. ერთი წუთით შემდგარმა მატარებელმა გზა განაგრძო.

სადგურ „მზიურშიც“ სულ რამდენიმე წუთით შეჩერდა მატარებელი და მხიარულმა ორთქლმავალმა ისევ სადგურ „პიონერისაკენ“ იბრუნა პირი.

სიმღერით ბრუნდებოდნენ უკან მგზავრობით აღტაცებული ბავშვები. ყველაზე ბეჯითად ლია მღეროდა, თან ოცნებობდა: მემანქანე რომ ვიყო, ყოველ დღე, დილიდან საღამომდე მატარებლით ვისეირნებდი! მოდი ერთხელ კიდევ ვინატრო, იქნებ ნატკრა ახლა მიხეც ამისრულდეს!—გაიფიქრა მან და ინატ-

რა: ამ წუთში ნეტავ, ორთქლმავალმა გადაეფრინდეთ.

ელოდა, ელოდა, მაგრამ ამაოდ.

სულ ტყუილია „ნატკრის თვალი“!—ფიქრობდა თვალკრემლიანი ლია, როცა სადგურ „პიონერის“ ბაქანზე ჩავიდა და ბავშვებით გარშემოხვეული მღალა რკინიგზელი დაინახა.

— ვინ არის ეგ ძია?—იკითხა ლიამ.

— ეგ ძია გიორგია, ჩვენი უფროსი,—უთხრა ლიას გვერდით მდგომმა რკინიგზელმა ბიჭუნამ და დაუმატა:—პიონერი რომ იყო, ძია გიორგი მაშინაც აქ მემანქანედ მუშაობდა.

ბავშვები აღტაცებით შესტკეპროდნენ ძია გიორგის, ზოგი რას სთხოვდა და ზოგი რას; ყველას უნდოდა ნორჩი რკინიგზელი ყოფილიყო, თურმე ყველას ჰქონდა თითო ნატკრა.

— თქვენი ქირიმე, ძია გიორგი, მესირთე მიხეც დამაყენეთ!—შევევდრა ძია გიორგის კოხტად გამოწყობილი ბიჭუნა.

— ვიშ, რა ჩქარი ყოფილხარ, მესირობასაც ცოდნა უნდა!—უპასუხა გიორგიმ. უცებ თვალკრემლიანი ლია ხელში აიტაცა და მხიარულად წარმოსთქვა:

— ვინ იცის, ეს თითისტოლა გოგონაც წითელქუდა გულიკოს ბედს შენატრის, ან მემანქანე გივის აღგულზე ნატრობს ყოფნას. ვაიზრდება და ნატკრა შეუსრულდება!

— წითელქუდა ვიქნები! მემანქანეც ვიქნები!—შესაძახა გახარებულმა ლიამ.

ძია გიორგიმ განა მხოლოდ ლია გაახარა?

— ჩვენს ქვეყანაში, რასაც ინატრებ, შეგისრულდება, ოღონდ ნატკრას სწავლის სურვილი და სიბეჯითე უნდა დაურთოთ!—უთხრა გიორგიმ ბავშვებს და ჩიტბივით ააფიქვივა:

— მე მანქანე ვიქნები!

— მე შეისრე!

— მე კონდუქტორი!—

გაიმახილნენ ფრთაშესხული ბავშვები და გულუხით მიმავალ მატარებელს ხელსახოცების ფრიალით მიაცილებდნენ.

გასეირნება

ჩვენი ჯგუფი ემზადება სასეირნოდ. ვაშა, ვაშა! ყველას მიგვიხარია! ვისაუზმეთ და ეზოში გამოვედით, ექსკურსიას ენატრობთ დიდი ხანია!

წინ დეიდა თამარი გვყავს წინამძღოლად, სულ ბოლოში მოგვდევს მარო დეიდა, ფეხქვეშ სუფთა ასფალტია დაგვბული და კაშკაშა მზე დაგვყურებს ზევიდან.

მივიღვართ და ყველა ერთად მივიმღვართ, რა სჯობია ასე ერთად სიარულს?!

ესეც პარკი!

საქალაქო პარკს ვესტუმრეთ, — ყვავილებით მორთულსა და მზიარულს.

ყველამ გვიცნო, რომ საბავშვო ბაღიდან ვართ; ბაღი ბაღში მოსულაო — იხუმრეს. წესიერად, ქკვიანად რომ გავიარეთ, პატარებმა მორიდებით გვიყურეს.

აქეთ-იქით ბევრი ხალხი დასეირნობს, შუაგულში ვეებერთელა აუზია. შიგ მაღალი შადრევანი მოხუხუნუებს და აუზი სულ პირამდე აუფსია.

იმ აუზში ჩაგზვდეთ და დავინახეთ: სუფთა წყალში მოსრიალე თევზებია; თევზები ხომ ჩვენს ბაღშიც გვყავს, კარგად ვუვლით, პურს რომ ვუყრით, მზიარულად ესევიან.

შუშის ყუთში, — აკვარიუმს რომ ვუწოდებთ, — იქ ჩვენს ბაღში მოწითალო თევზებია; ესენი კი წითლად არის დაწინწკლული, ჩვენს თევზებზე უფრო უკეთესებია!

აქვე, გვერდით, დასალევი წყალი დაგვხვდა, — ეს აუზი ჩვენთვის გაუკეთებიათ; მარმარილოს აუზი დგას პაწაწინა, შიგ ცივი და მოკამკამე წვეთებია.

— მე მწყურია!

— მეც მომწყურდა! — დავიძახეთ; გზა დავეთმეს უფროსებმა, დეიდებმა. მაგრამ, არა, ჯერ დეიდა მაროს ვკითხოთ, წყლის დაღვევა ნეტავი თუ შეიძლება?..

შეიძლება! ყველა დაღვევს, რატომ არა! ოღონდ ჯერ კი ცოტა უნდა დავისვენოთ. „დაღლილები წყალს ნუ დაღვეთ ნურასოდეს“, — მასწავლებლის დარიგება გავისენოთ.

წყალთან ბევრი ბავშვი არის თანმოყრილი, იმიტომ რომ წყარო არის გემრიელი; პატარები აუზს თვითონ ვერ წვდებიან, — წყალს ასმევენ დედები და ბებიები.

ცუროდენა ბიჭუნიაც მობაჯბაჯდა გრძელ ბაწარზე გამობმული მატარებლით; გავატაროთ, ჩვენ მაგაზე დიდები ვართ, წყლის სასმელად წინ გავუშვათ პატარები.

უი, ნუნუ! თმაზე ლენტეი აღარა გაქვს!.. დაკარგულა; რა ვქნათ?.. რაღა გეშველებსა? არჩილმა თქვა: მე წავალ და მოვუძებნი! — დავეძებთ და ნიაც, გვიც გვეშველებსა...

მაგრამ მაინც ვერსად ვნახეთ, ვერ ვიპოვნეთ... მოვიწყინეთ, რადგან ნუნუმ მოიწყინა. ამ დროს ერთმა თმაქოჩორა პიონერმა ნუნუს ლენტით სწორედ ჩვენთან მოირბინა:

— ეს ვისია, ვინ დაკარგა, პატარებო?

— ჩვენი არის, ნუნუსია!—დავიძახეთ;

ნუნუსს ვშველით თმაზე ლენტის გაკეთებას, გუხარდა, გაუბრწყინდა მთელი სახე. ის ბიჭი კი ჩვენს აღმზრდევებს მიესალმა, მოიკითხა სიხარულით, თამაზად.

გაგიმარჯოს, გია, როგორ გაზრდილობარო,—უბასუხა მას დეიდა თამარმა.

თურმე გიაც ჩვენს საბავშვო ბაღში იყო და იმიტომ იცნობს ყველა აღმზრდევლებს; ახლა უკვე დიდია და მოსწავლეა,—პიონერის ყელსახვევიც ამშვენებს.

გიამ ფოტოაპარატი მოიმარჯვა: ჩვენ ყველანი მივებხიეთ გარშემო. გვითხრა: —წყნარად, ახლა სურათს გადაგიღებთ; აბა, აქეთ მოიხედეთ, ბავშვებო!

ვუყურებ და მზე თვალებში მიჭყიტინებს. თვალებს ვხუჭავ და ყველანი ვიცი-ნით. სხვა ბავშვებიც მოგროვდნენ და დავაყენეთ, რომ სურათში გამოვიდნენ ისინიც.

— წაპა!—და გიამ აპარატზე თითი დაჰკრა, ზაზა ყვირის:—ნუ გადიღებ უჩვენოდ! ნახე, არჩილს ფეხსაცმელი გაეხსნა და ყაითანის შგეკრა უნდა ვუშველოთ!

კიდევ:—წაპა!—და ახლა ყველამ გადავიღეთ. მხოლოდ ცოტა შვეიცალეთად გილი.

გიას ვკითხეთ: აპარატი ვისი არის, გადაღება მწელია თუ ადვილი?

— მე პატარა ელსადგური ავაშენე; თითს დააჭერ—ნათურები აშუქებს; ელსადგური მომიწონეს უფროსებმა და სკოლაში ამით დამასაჩუქრეს!—

გვითხრა გიამ, გადიკიდა აპარატი; ჩვენც ასეთი საჩუქარი მოგვიინდა... დაუმატა: —ახლა წავალ, კარგად გნახეთ, იმ ორშაბათს თქვენს სურათებს მოვიტან!

ზაზა ამბობს: როცა დიდი გავიზრდები, მეც ასეთი პიონერი ვიქნები; მაშინ ფოტოაპარატი მეც მექნება, კიდევ: ბევრი, ბევრი კარგი წიგნები!

— კარგი სწავლით დედ-მამასაც გაახარებთ, და იქნებით მასწავლებლის საჩები!—თქვა დეიდა თამარმა და მე ვიფიქრე: პიონერი უეკველად გავხდები!

თვითმფრინავი

ჰაერის გემს მემახიან,
ჩიტე არ ვარ, მაინც ვფრინავ,
ლაქვარდებში მოსრიალეს
დამინახავ, პაწაწინავ.
ავფრინდები მაღლა, მაღლა,
გადაუველი შთას და გორას,
შენი სახლი ასე ღიღი
არც კი მოჩანს თხილის ტოლა.
ღრუბლებს ზევით მივგუგუნებ,
ფრთები ლალად გამიშლია,
დაგჭირდება?—ხუთ საათში
თბილისიდან მოსკოვში ვარ.
მე მჭირდება გაფრთხილება,
მე მჭირდება კარგი მოვლა;
ცაში ვარ და ძირს კი ვიცავ
შენს სიცოცხლეს,
ხალხის დოვლათს.

ლალა მარაგვილი

ვოლგა-დონი მკერთდა

ვოლგა კასპიის ზღვისაკენ მიაქანებს ტალღებს. იგი გაზაფხულზე ზღვასავით გაიშლება, მაგრამ ისეთი მდორეა, რომ ერთბაშად ვერც კი შეამჩნევ, თუ საით მიედინება.

აზოვის ზღვისაკენ მიისწრაფიან წყალუხვი დონის ზვირთები.

თვალუწვლენელი ველები გადაქიმულა რუსეთის ამ ორ დიდ მდინარეს შორის.

რამდენ ადამიანს გამოკვებავენენ ეს ველები, რამდენი სიცოცხლე გაიფურჩქნებოდა ამ უსასრულო სივრცეზე; მაგრამ მზითა და ცხელი ქარებით გულდამწვარ მიწას მის გულმკერდში ჩამარხული ხვავის მეთაფიც ვერ მოუცია. ვანცვიფრდები, ვოლგისპირეთის სტეპებს რომ შეადარებ ყუბანის ბარაქიან ველებს. იქ, ყუბანში, მნახველს ხიბლავს ხეხილის ბაღებში ჩაფლული, თითქმის ერთმანეთზე გადაბმული სოფლები, ზღვადქცეული პურის, სიმინდის და მზესუმზირას ყანები და ამ ზღვაში შეცურებული ხმელეთის ხომალდები—კომბანიები. მსუყე სამოვრებზე გაშლილა გალაღებული ფერმის საქონელი, უხვად გაბნეულა სასილოსე კოშკები.

აქ, ვოლგისპირეთში კი თითქოს კენტად შერჩენიხარ გაუდაბურებულ ველებს. ათეული კილომეტრი უნდა გაიარო, რომ ადამიანის სამოყფელს მოჰკრა თვალში. სამოვრებიც კი აქ მქლე და უბარაქა. აქა-იქ მეჩხრად ამოზრდილ ბალახებს შორის ვადამწვარი, მტვრად ქცეული ნიადაგი მოჩანს.

რამ გაავერანა, გაუდაბურა ეს ადგილები?

სადაც წყალია, იქ სიცოცხლეცააო,— ამბობს ხალხი.

დიდი ხანა ოცნებობდა ხალხი იმაზე,

რომ წყალუხვი ვოლგა და დონი სტეპების მოსარწყავად გამოეყენებინა. საუკუნეების მანძილზე ოცნებობდა რუსი ხალხი, ამ ორი ფართო და ზვადი მდინარის შეერთებაზე, მათ შორის სანაოსნო არხის გაქრახზე.

რას მოუტანდა ხალხს ამ ორი მდინარის შეერთება?

ვოლგაც და დონიც უდიდესი სანაოსნო მდინარეებია. ოცრ ათას კილომეტრზე გაქიმულ სანაოსნო გზას ქმნიან ვოლგა და მისი შენაკადები. ვოლგაზე ათი ათასობით გემი დადის. ზედ ვეება ტრევები მოძრაობენ. დონიც დიდი სანაოსნო მდინარეა.

რა ხელსაყრელი იქნებოდა ვოლგით მომავალი ტვირთის გადატანა პირდაპირ დონში, ან დონიდან ვოლგაზე, ოღონდ ისე, რომ ტვირთი გემებიდან და ნავებიდან არ გადმოგტვირთათ.

როგორც ვთქვით, ეს ორი მდინარე სხვადასხვა ზღვას ერთვის, მაგრამ ერთ ადგილას, სტალინგრადის მახლობლად, ისინი ძლიერ ახლოს ჩაუვლიან ერთმანეთს. სულ რაღაც ასიოდე კილომეტრი აშორებს აქ ერთმანეთისაგან ვოლგისა და დონის ნაპირებს.

შორეულ წარსულში ასე იყო:

ბატარა გემებს და კარკაპებს ქვემოდან დიდრონ თვლებს შეუღვამდნენ და ამ ასიოდე კილომეტრზე მიაგორებდნენ ვოლგიდან დონისაკენ, ან დონიდან ვოლგის ნაპირისაკენ.

ორას ორმოცდაათი წლის წინათ შეუღვდნენ კიდეც ამ ადგილას ვოლგისა და დონის შემავრთებელი არხის გაქრას. მაგრამ ბატონყუმობის უღელქვეშ მგმინავ ხალხს სად შეეძლო ამ ბუმბერაზული ამოცანის შესრულება. თავი დაანებეს დაწყებულ სამუშაოს.

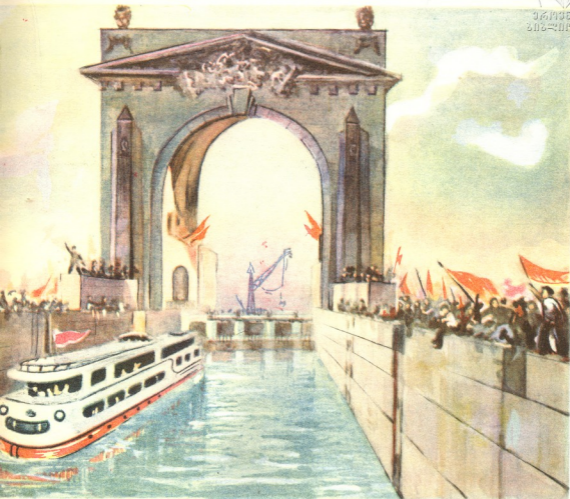

მხოლოდ ჩვენს ღროში, დიად სტალი-
ნურ ეპოქაში განხორციელდა ხალხის
ოცნება. ჩვენმა მშობლიურმა კომუნის-
ტურმა პარტიამ, საყვარელმა ბელადმა
დაუსახა ხალხს ბუნების გარდაქმნის დი-
ადი გეგმა. საბჭოთა ინჟინრებმა და მუ-
შეებმა შესანიშნავი სააღმშენებლო მანქა-
ნები შექმნეს.

ზოგი იმათგანი იმდენ სამუშაოს ასრუ-
ლებს, რაც ბარით და წერაქვით შეი-
არაღებულ ათას და ზოგჯერ ათი ათას
მუშასაც გაუძნელდება.

აი, თუნდაც დადი მოსიარულე ექსკა-
ვატორი. იგი ათას ტონაზე მეტს იწონის.

რომ დაშალოთ, რკინიგზის ას ვაგონზე
ძლივს დაეტევა. მუშაობის ღროს კი ისე
მსუბუქად ტრიალებდა, თითქოს ცეკვაე-
სო. მის ფოლადის ციცხეში თოთხმეტი
კუმბეტრი მიწა ეტევა. იგი არხის კა-
ლაპოტიდან ამოყრილი მიწის ვეება
მთებს აყენებს. გაივლის და გამოივლის
მოსიარულე ექსკავატორი და უკვე შხა-
დაა არხის კალაპოტი, რომლის სიგანე
ზედაპირზე ას მეტრს აღემატება. ან შე-
სანიშნავი მიწისმწოვი მანქანები უნდა
ნახოთ. ისინი გემებივით მოძრაობენ
წყლის ზედაპირზე. მდინარის ფსკერიდან
სილას ხვეტენ და მთად აზვავენენ. სწო-

რედ ამ მიწისმწოვმა მანქანებმა ააშენეს სამეტ კილომეტრზე ვაკეში კაშხალი, სიღის ნამდვილი მთები. ამ მთებმა დააგუბეს წყალუხვი დონის მოზღვავებული ლანქერი. შეიქმნა ციმლიანსკის ზღვა. კალაპოტზეცვილი დონზე აშენდა უდიდესი ჰიდროელსადგური.

ელსადგურის ძალას იმისთვისაც იყენებენ, რომ ციმლიანსკის ზღვიდან წყალი ფართო არხში გადაიყვანონ. ამ წყლით მოირწყება ვოლგისპირეთის ველები. აყვავდება ეს მხარე.

მაგონდება 1951 წლის შემოდგომა, როცა პირველად მოვხვდი კომუნისამის ამ დიად მშენებლობაზე.

სტალინგრადიდან ციმლიანსკისაკენ მიგვაქროლებდა მანქანა. დაუსრულებელ ქარავნად მოვდინებოდნენ შემხვედრი მძიმე საბარგულები, მოგრუხუნებდნენ საზიდარი ტრაქტორები. მოსიარულე ექსკავატორები, ვირაფის ყელივით რომ გაუწყვდიათ გრძელი კისრები. ისმოდა საყვირების გაბმული ხმა. მძლოლები ცდილობდნენ ერთმანეთისათვის გადაესროთ. აქ ყველა ჩქარობდა, მოუთმენლად მისწრაფოდა წინ, სააღმშენებლო უბნებისაკენ.

თითქოს არ არსებობდა ძალა, რომელიც ამ მძლავრ ნაკადს შეაჩერებდა. მა-

გრამ უცებ მოტორების გუგუნში დაფაფის მკვეთრი ხმა შემოიჭრა: დრამ-დრა დრამ-და, დრან-დან-დან!

ტრაქტორების გრუნხნი გაჰყვითა ბავშვების წკრიალა ხმებმა:

„ჩვენ ოქტომბრის შეილები ვართ...“

და უცებ მანქანების ნაკადი შედგა. მძღოლებმა კაბინებიდან გამოჰყვეს თავები. ხელებს უქნევდნენ მოკლე შარვლებში და მაისურებში გამოწყობილ პიონერებს და მოსწავლეებს — შარავნაზე რომ გადმოდიოდნენ. ჩვენს მძღოლსაც გაეხადრა აქამდე დამაბული სახე. აღერსით, სიყვარულით შეჰყურებდა ჩვენი ნორჩი თაობის წარმომადგენლებს, ციმლიანსკის ჰიდროელსადგურის დასათვალიერებლად რომ მიეშურებოდნენ.

— მათი ბენდიერებისათვის ვიბრძოლდით, ამათთვის ვაშენებთ ახალ ცხოვრ-

ბას, კომუნიზმს! — წარმოსთქვა მძღოლებმა. ვოლგა და დონი უკვე შეერთდა. ფართო არხის მოსარკულ ზედაპირს უკვე სერავენ თვალწარმტაცი გემები. ამ არხის გაყვანილ დასრულდა ჩვენი ქვეყნის ხუთი ზღვის: აზოვის, კასპიის, ბალტიის, შავი და თეთრი ზღვის ერთმანეთთან დაკავშირების გეგმა.

ახლა ბათუმიდან გემით რომ გაემგზავროთ, ხმელეთზე ფეხის დაუდგმელად შეგიძლიათ მოხვედეთ როსტოვში, სტალინგრადში, მოსკოვში და ვინ მოთვლის კიდევ სად, ჩვენი ქვეყნის რამდენ ქალაქში.

მთელ ხალხთან ერთად ჩვენი ნორჩი თაობაც აღფრთოვანებით ხვდება ამ შესანიშნავ გამარჯვებას.

ნინო ნაკაშიძე

ნახატი ალ. ბანძელაძისა

ტყეში

სოფლის შარავნის პირას დიდი ტოტებამოლილი მუხა იდგა. სოფლები ამბობდნენ, მუხა სამასი წლის არისო. მუხის ახალგაზრდობა არავის ახსოვდა, არც ახსოვდათ, თუ როგორ გაუჩნდა მას ფულურა. მხოლოდ ყველამ იცოდა, რომ ფულურაში ციყვები ცხოვრობდნენ და რკოთი იკვებებოდნენ. ისიც იცოდნენ, თუ როგორ იკეთებდნენ მის ტოტებში ჩიტები ბუდეებს და როგორ უყვარდათ ღორებს მის ძირში ჩამოცვენილი აუარებელი ტკბილი, გემრიელი რკო.

მუხის ძირას ისვენებდნენ ხოლმე კოლმეურნეები, აქვე სადილობდნენ შუადღისას მუხის ფოთლებით დაჩრდილულ მწვანეზე.

მუხის ძირში ისვენებდნენ აგრეთვე გზად გამვლელ-გამომვლენიც.

ყველას უყვარდა მუხა.

— წილეულს აუარებელი რკო ასხია ჩვენს მუხას, — ეუბნებოდა შვილებს ფუ-

ღურაში მოკალათებული კუდჯინჯილა ციყვი; — შებინდება თუ არა, შევაგროვებ ძირს ჩამოცვენილ რკოს და ზევით თაროზე შევინახოთ, მთელ ზამთარს გვეყოფა, მაგრამ ეს რა ამბავია?

უცებ მთელი მინდორი გაივსო წითელყელსახვევიანი ბავშვებით. ისინი ჟრიაშულით შეუდგნენ მუხის ქვეშ რკოს აკრეფას და კალათებში შეგროვებას.

— ჰო, ეს ჩვენი სოფლის პიონერებია, — თქვა მამა ციყვმა; — ნეტავი რად უნდათ რკო?

მეორე დღეს სკოლის პიონერბავშვის კედლის გაზეთში ყველა მოსწავლემ წაიკითხა ასეთი წერილი:

„გუშინ ჩვენ სოფელში შევეკრიბეთ ათი კალათა რკო. ამ რკოს აგრონომის ხელმძღვანელობით დაფეთსავთ სამგორის ველზე, ივრის არხის ნაპირას, მალე სა-

გორის სოფელს, რომელიც ახლა შენ-
დება, ექნება მუხის ტყე; ამით ჩვენს
წვლილს შევიტანთ ჩვენი მშობლიური
მხარის გამოწვანების საქმეში.

ტყის მეგობარი ზაზა”.

იმ საღამოს, ციყვა კულჯინჯილამ
საქმარისი რკო ველარ იპოვა მუხის
ძირას, მაგრამ მარადლ გადახტა იქვე
კოლმეურნეობის ბაღში. მას ახსოვდა,
რომ მუხას ერთი ტოტი ბაღში ჰქონდა
გალა შევრილი და იქითაც ცვივოდა
რკო, მაგრამ რკო სულ აეკრიფათ; მხო-
ლოდ ერთი, სულ პაწაწინა მუხის
ყლორტი ნახა ამოსული და მის გვერ-
დით კი რკოს ქული იყო.

სადაც რკოს ქულია, იქ რკოც
უნდა იყოს,—იფიქრა ციყვა და დაი-
წყო ძებნა.

— ხელი არ მახლო,—უთხრა ყლორტ-
მა.—თუ გინდა ქული წაიღე. მე აქ შარშან
ჩამოვევარდი, ქული მოვიხადე, ზვეი-
დან ფურცელი გადავიხურე საბანივით,
რომ არაუვის დავენახე და ჩაფქვარი მი-
წეში; მთელი ზამთარი ვიწეკი თბილად
და გაუშვი გრძელი, გრძელი თეთრი
ფესვი. გაზაფხულზე კი ამოვუშვი მწვა-
ნე ყლორტი, ხედავ, რა ლამაზი ვარ?!
მეც გავიზრდები დიდი, დიდი როგორც

აი, ჩემი მამა მუხა არის და ვასიამოვნებ
მთელ სოფელს და შენც, კულჯინჯი-
ლავ, ჩამოგიყრი ბევრ, ბევრ რკოს.

როდესაც ციყვი კულჯინჯილა და-
ბრუნდა ფულუროში თავის შეიღებთან,
ნახა, რომ მამა ციყვს შეიღებისათვის
გამოეჭანა ზამთრისათვის შენახული გამ-
ხმარი სკაოები და მხიარულად შეექ-
ცეოლნენ.

ანა ხახუაშვილი

ნახატი ვ. ტორგაძისა

ნანულია თოღია გაანთავისუფდა

შეკრეფდა თუ არა ყურძენი, პატარა ნანული სინარულით ფეხზე აღარ იდგა. მან კარგად იცოდა, დედაც ყოველთვის აფრთხილებდა, რომ დაუშვითელი ყურძენის ქაშა არ შეიძლება; მაგრამ განა ნანულის გული მოუთმენდა, რომ გემოთი შინც არ ენახა? თანაც გოგონას ყვავილები ძლიერ უყვარდა და იმ დროისათვის ვაზზე დახვეული ნაზი ხვართქლა თეთრად, ცისფრად და პირისფრად ისე აყვავდა, რომ მის დანახვას არაფერი სჯობდა. გახარებული ნანული ვითომამ ყვავილებისათვის ვენახში წარამარა შერბოდა და თაიგულს რომ ჰკონავდა, თან შეწითლებულ მტევნებს ისე ჩუმ-ჩუმად სვლევდა, რომ მის მშობლებს ვერ გაეგოთ, მათი ვენახის მტერი ვინ იყო.

ნანულის მამა მასწავლებელი იყო და ძლიერ აღრე დგებოდა. სკოლაში წასვლამდე ვენახში ცოტას წაიმუშავებდა, მერე ისაუზმებდა და გაკეთილებზე მიდიოდა. ერთ დღით, სკოლაში წასვლის წინ, ნანულის მამამ კარები ფრთხილად შეაღო და ნანულის დედას მიმართა:

— ჩემო მაიკო, ჩვენს ახალშეკრეფულ ყურძენს მგონი ეს საძაველი თო-

ღია ეპარება. აი, მეტადრე პამიდორებთან და კიტრებთან რომ ვაზები დგას ჩამოსვლებილი მტევნები ენახე და ახლა კი დროა ძალღი დავამწყვდიოთ!

ნანულის მამამ თან ნამდაპკურებული ვარდის ლაშაში კონა შემოიტანა და ეკლებს დაუწყო ჩამოკლა. სწორედ იმ დროს ნანულის გაღვიებოდა და ვატერენილი ხეზე შემომაჯღარ გულუკეთილად ჩიტს ღია ფანჯრიდან უცქეროდა. მამის ლაშარაკს ყუიი რომ მოჰკრა, სული განაბა მამის მიახლოვებაზე თვალები უმაღლ დახუჭა, ვითომ ტკბილად ეძინა.

— ჩემო ცეცქო, ჩემო კუდრაქა გოგონა!—ჩუმად მიუალერსა მამამ და ვარდის კონა საწოლთან სკამზე დაუდო, გაიღვიძებს და ესიამოვნებაო. მამის ნათქვამი ნანულის გულზე მოხვდა, თვალები უფრო მაგრად დახუჭა და ისე გაინახა, რომ ძილი როგორ მიეპარა, არ ვაუგია.

მეორე დღეს სკოლიდან დაბრუნებული ნანულის მამა ისევ ვენახში მუშაობდა. ნანული კი ფანჯარასთან არხენად იჯდა და თავის თვალებდაქვეტოლ დედოფლებს ჰკუას ავიგებდა:

— გესმით, გოგონებო? ვენახში ფეხი აღარ შედგათ-მეთქი, ყურძენს ერთი მარცვლიც აღარ მოაკალოთ, თორემ საწყალ თოლიას ემუქრებიან. ეთერო, შენ ხომ დიდი ხარ. უფროსის სიტყვა უნდა გესმოდეს!— ჩასტიკინებდა ნანული თავის დედოფალედს. ამ დროს გოგონას ძაღლის გაბმული წქმუტური შემოესმა. ნანულიმ ხელები გააჩევა, თავი მალლა ასწია და ყური დაუგდო.

— ის არის, ის, ალბათ მამამ დამწყედია!— თქვა მან, კიბეზე სწრაფად ჩაირბინა და საბძლისაკენ გაქანდა; ძაღლი იქიდან წქმუტუნებდა. ნანული სიფრთხილესათვის ცოტა ხნით იქვე გაჩერდა, აქეთ-იქით მიიხედ-მოიხედა, მეგრე საბძლის კარი გააღო და შევიდა. ბავშვის დანახვაზე ძაღლი სიხარულით შეხტა-შემოხტა და უარესად აწქმუტუნდა. ნანული ძაღლს კისერზე მოეხვია და აღერის დაუწყა:— შე საწყალო, ჩემო ცუგო, მამამ დაგამწყედია განა?! მაგრამ ეს ყუელაფერი ხომ ჩემი ბოალია და აი, მეც შენთან ვიქნები, მარტო არ დაგტოვებ, ჩემო ლამაზო. — უალერსებდა ნანული და პაწია ხელს თავზე თანაგობნობით უსვამდა თან ბუზღუნებდა:

— ეს ჩვენები რღვორები არიან! სადლის დროს სულ მებვეწებიან ეს ქამე, ის გაათავეო და ყურძენს ქამას კი მიშლიან! ის უფრო გემრიელი არ არის?! ჰო, და რადგან ეგრეა შენ არ მოგშორდე-

ბი, სულ აქ ვიქნები და აბა, ნუ გამშორებენ!

ამ ლაპარაკით და დაყვავებით იყო გართული ნანული, რომ უცებ საბძლის კარები გაიღო და თავზე მამა წამოაღდა. მამას ხელში გათლილი ჯოხი ეჭირა. ჯოხის საყულოზე იყო მიმაგრებული. ნანული იმ წამსვე მიხვდა, ძაღლისთვის კონკილა უნდა შეებათ. რომ ვენახში ვეღარ შემძვრალიყო. ნანულიმ შეწუხებული სახით ხელები გაასავსავა.

— ამას არა, მამა... მე, მე შემაბი კონკილა, თოლიას არაფერი დაუშავებია. ყურძენს სულ მე ვსვლეპავდი. აბა, წამოდი, ახლავე წამოდი, გაჩვენო! პამიდორებთან და კიტრებთან სწორედ მე ჩამოვსვლიბე და თქვენ კი საწყალ თოლიას აბრალებთ. დაგვეწყდა, ამან რომ ერთხელ ქურდები მოგვაშორა? ამ ზამთარში კი მგელი გაავლო და შენ კი...

გოგონას გული ამოუჯდა და მამას სლუკუნით ეხვეწებოდა:

— აი, მამა, მე გამიკეთე ეც კონკილა, ვენახს აღარ გავეკარები, სულ აქ ვიქნები, ოღონდ თოლიას ტყუილად ნუ დასჯი, ცოლია, მამა, შენ ვენაცვალე!

ბავშვი ძაღლს ისე გულთანად მიხვებოდა, ეს პატარა ქომაგი თავისი გულახდილობით ისეთი ლამაზი იყო, რომ მამას სახეზე ღიმილიმა გადაჰკრა. ბავშვი ხელში აიყვანა, გულზე სიკვარულით მიიკრა, ძაღლს კი საბძლის კარები ფართოდ გაუღო და გაანთავისუფლა.

პაპი ბენძე

ს ა ლ ე წ მ ა ნ ქ ა ნ ა ს თ ა ნ

ვინ არ იცნობს მალხაზ გელას. არის ერთი ციდა, მაგრამ შეხეთ, დღეს კალოზე ძნებს რა მარჯვედ ზიდავს. უხარია, რომ მანქანა ახმინებს კალოს. განა მართლა პატარაა? გელაც შრომით ხარობს. მოცუნტულებს მანქანასთან და არა გრძნობს დაღლას;

ძია პავლე მის მოტანილ კონებს აწვდის მალლა. შუადღეა, ცის ლაქვარდში მხურვალე მზე ელავს; ოფლი მოსდის, მაგრამ მინც არ ისვენებს გელა. რა ვუყოთ, რომ ჩვენი გელა არის ერთი ციდა; პატარაა, ვარსკვლავია მოწყვეტილი ციდა.

მთარ ნაწაქიძე

დატოტვილი

ნახატი ე. მამახია

შემოდგომის სიღამო იყო.

ის-ის იყო, მიტომ გაცვეთილების სწავლა დაამთავრა, რომ ოთახში მამა შემოვიდა, ჯიბეები მოისინჯა და შეიღს მიმართა:

— აი, მარცვლები წამოგიღე ლაბორატორიიდან. აბა, ნახე: ეს არის კახური დატოტვილი ხორბალი.

მიტო დიხანს ათვლიერება ზელის გულზე დაყრილ მსხვილ მარცვლებს:

— მიინც რა არის, მამა, აქ ისეთი? ცოტა მსხვილი მარცვალია, მეტი ხომ არაფერი?

— დატოტვილი იმითაა კარგი, რომ უძლებს ქარს, წვიმას, სეტყვას და ორჯერ მეტ მოსავალს იძლევა, ვიდრე ჩვეულებრივი ხორბალი. აი, ასეთი სასარგებლო ხორბლის დანერგვისა და გავრცელებისათვის მიაკუთვნეს ძია სიკოს მაღალი ჯილდო. — უთხრა მამამ.

მიტომ მარცვლები სუფთა ქაღალდში გაახვია და გულჯიბეში ჩაიღო. ნასადილევს კი საღაღაც გაქრა.

ის იყო, მამა მიტოს საძებრად გასვლას აპირებდა, რომ სარდაფიდან გამოსული შეიღი შენიშნა, ბიჭუნას ხელში მოზრდილი ყუთი ეჭირა, ტვირთი აივანზე დაღო და მშობლებთან მიიბრინა:

— აი, ამ ყუთში ის მარცვლები ჩავთესე, მეც უნდა გავზარდო დატოტვილი ხორბალი, — თქვა მიტომ.

იმ დღიდან მიტო თავს დასტრიალებდა ნათესს; რწყავდა, ყუთი ყოველდღე მზებე გაა-

ქონდა, ღამ-ღამობით კი საშარფულოში მოათავსებდა, რომ ფისოს ან ცუგას არ გაფუტებინა. ორი კვირის შემდეგ თავწაწვეტებულმა მწვანე მცენარეებმა ამოყვეს თავი.

დაზამთრდა, მოვიდა თოვლი, ყინვები დაიქირა, ჯეჯილმა ზრდა შეაჩერა. აღრიან გაზაფხულზე კი ისევ იწყო ზრდა, შემდეგ იბარტყა, — თითოეულმა რვა-ათი ამონაყარი გაიკეთა, ღერო გაიმაგრა, ხოლო შემდეგ თავთავი დაისხა. თავთავი ბრტყელი და გრძელი იყო, სწორედ მიტოს ცილის ტოლა, უღვაშები კი თითო მტკაველი სიგრძისა ჰქონდა.

მოვიდა ზაფხული, მიტოს ყანა გაყვავილა. მარცვალი ისე გამკერივდა, რომ კბილით დამტრევეც კი უჭირდათ.

ივლისის ერთ დღეს მიტო გაფაციკებთი ემზადებოდა თავისი ყანის მოსამკვლად. ფართო აივანზე ვრჩამული იდგა, აქ იყვნენ მიტოს დედ-მამა, ამხანაგებიც, ყველა ალტაკებთი ათვლიერებდა ყანას.

ღამაში თავთავი, მაგრამ უფრო ღამაში იქნებოდა, ეს ბუტებში რომ არ ჰქონდეს! — თქვა წითელბანტიანმა გულიკომ.

— ეს ბუტებში კი არა, ფხა არის, — მიუგო მიტოს მამამ, — ეს ფხა თავთავს თავდაცვისათვის სჭირდება. ქარი რომ ამოვარდნება და თავთავებს ერთმანეთს მიაჯახებს, ეს ფხა შეჯახებს შეანელებს და მარცვლები აღარ ჩამოკივდება.

— რატომ ჰქვია ამ ხორბალს დატოტვილი? — იკითხა გურამმა.

— აი, რატომ,—მიუგო მამამ:—ყველა პუ-
რის თავთავი შედგება ღეროზე მიკრულ პატა-
რა თავთუნებისაგან, ჩვეულებრივად თავთუნში
ორი-სამი მარცვლია. ამ თავთავის ქვედა თავ-
თუნებში კი ათი-თორმეტი მარცვლია მოთავ-
სებული, თავთუნები გრძელია და ტოტებს
მოგვეგონებს, ამიტომ არის, რომ მის დატო-
ტვილ ხორბალს უწოდებენ.

— იცი, გურამ, მამას ამხანაგმა, ძია
სიკომ ამ დატოტვილის გავრცელებისათვის
სტალინური პრემია მიიღო.—ამაყად თქვა მი-
ტომ.

— მართლა, ძია? — ჰკითხეს მიტოს მამას
ბავშვებმა.

— სასებთ სწორია. ძია სიკოს პირველად
ერთი თავთავი ჰქონდა, იმ თავთავში უკეთესი
მარცვლები გამოარჩია და დათესა ოცი ცალი.
კარგი მოვლისაგან თითო მარცვალმა ჩვიდმე-

ტი-თერამეტი თავთავი ამოიყარა. ამ მარცვლებში
ბისაგან ძია სიკომ ექვსას თხუთმეტი გრამი სწო-
ბალი მიიღო. აქედან კიდევ კარგები გამოარ-
ჩია, დათესა, ახლა ცხრა კილოგრამი ხორბალი
მიიღო. ასეთ შრომაში ვაგიდა ათი წელი და
ახლა კახეთში ასეულ ჰექტარზე ითესება ეს
შესანიშნავი დატოტვილი ხორბალი.

მიტომ ოთახიდან გამოიტანა ღიდი მაკრატე-
ლი, მოჭრა თავისი ყანა და კარგა მორზდილი
ძნა გამოვიდა.

— ვაიმე, უღოა რომ არ მომიზადებია, რით
შეგკრა ახლა ეს ძნა? — შეწუხდა პატარა აგრო-
ნომი. მაშინ გულუკომ შეიხსნა თავისი წითელი
ბამტი და ოქროსფერი ძნა შეჭკონა.

გზარბეულმა ბავშვებმა ერთხმად გადაწყვი-
ტეს, დატოტვილი ხორბალი სკოლაში წაეღოთ
და ბუნებისმეტყველების მასწავლებლის დახმე-
რებით საცდელ ნაკვეთზე დაეთესათ

5413

ნ. ჩაჩაძე

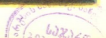
ფუტკარი

წიგნი გადაიძლია,
კითხვას სულ არ მიძლიან
ეთერი და ნუკ ხარბი.
იმათ ბევრჯერ ვუთხარი,
რომ ეს არის ფუტკარი
თაფლის გამკეთებელი.
ეს სახლი ხომ მათია,
აქ რომ კარგად მხატია.
ამ სახლს, იცით, რა ჰქვია?

ნახატი გ. ფოცხიშვილმა

ამ სახლს სკას ეძახიან.
ფუტკრები ბეწის დაფრენენ,
კვაფილებზე სხდებიან,
ნექტარს ხარბად წუწნიან,
სკაში ეზიდებიან.
შრომობენ და შრომობენ,
ერთ წუთს არა სცაღლიათ.
ნექტარს თაფლად აქცევენ, —
მე რომ მიეწარს ძალიან.

ბ. სპირაძის

ნახატები გ. ფოცხიშვილისა

ორი თავუნა

ზღაპარი

იყო ორი თავუნა; ერთი მშიშარა, მეორე კი გულადი. გადაწყვიტეს ღამით სანადიროდ წასულიყვნენ.

— წავიდეთ, — უთხრა გულადმა, — საკმეფლი ვიშოვოთ, დღისით საძაგელი ფისუნია არ გვასვენებს, ბებიას კი ქაფქირი აქვს მომარჯვებული და რძის ქვაბს არა შორდება. ახლა კარგი დროა, ყველას სძინავს, ისე გულით მიზღა რძე ან ნაღები, რომ პირწყალი მომდის...

— არა, მეშინია, მე ვერ წამოვალ, — უპასუხა მშიშარამ, — მართო წადი და ჩემი წილიც შენ მიირთვი.

გულადმა თავუნამ გაიცინა.

— მე რომ მივირთვა, მერე შენ რა?...

— რა ვქნა, რომ მეშინია?... აბა, თათი დამადე გულზე, როგორ მიცახცახებს შიშისაგან...

— ეჰ, შენ იცი შენი საქმისა, მე კი მივიღვარ, — უთხრა გულადმა თავუნამ და სოროდან გამოცუნტულდა.

— მოიცა, მოიცა, მეც მოვღვარ. მართო რად მტოვებ? — აწრუწუნდა მშიშარა

რა თავუნა და გულგახეთქილი აედევნა თავის ამხანაგს.

— კარგი, წამოდი, — დაეთანხმა გულადი თავუნა, — მაგრამ იცოდე, არ შეგეშინდეს, იქ ღრიანცელი არ მორთო და ხიფათს არ გადამიკიდო.

— ნუ გეშინია, მშიშარა ვარ, მაგრამ ლაჩარი კი არა; აბა, გამომცადე და ნახავ, დარწმუნდები! — ტრაბახობდა მშიშარა თავუნა.

ბევრი იარეს თუ ცოტა, უცებ წააწყდნენ ერთ ღიღ ქვაბს. თავუნები ახტნენ და მოექცნენ ქვაბის ყელზე. შიგ ჩაიხედეს ბნელა, არაფერი ჩანს.

გულადმა თავუნამ უთხრა მშიშარას:

— აბა, ერთი მაგრად მომკიდე თათი კულზე, მე ჩავეშვები და ენახავ, რა არის ქვაბში!

— კარგი, ჩაეშვი, — დაეთანხმა ამხანაგი.

გულადმა თავუნამ კული გაუწოდა ამხანაგს და ქვაბში ჩაეშვა.

მაგრამ ამ დროს მეზობელ ოთახში უცებ რაღაცამ გაიხმაურა. მშიშარა თავუნას მეტი არც უნდოდა; თათები აუკანკალდა, საშინელება შიშმა შეიპყრო, თათი გაუშვა ამხანაგის კულს და თავის სოროსაკენ მოკურცლდა.

გულადი თავუნა თავდაყირა ჩაეშვა ქვაბში. ქვაბი კი ნახევრად საესე იყო მსუქანი ნაღებით.

გულადმა თავუნამ ცოტა გადაყლაპა ნაღები, მალე გონს მოვიდა და დაიწყო ნაღებში ცურვა, მაგრამ სადამდე იცურავებს ასე? საითაც გასურდა—წინ ქვაბის კედლები აღემართა.

რა ქნას, დაიხრჩოს? არა, რატომ უნდა დაიხრჩოს! მხოლოდ შშიშრები და ლაჩრები იხრჩვებიან. და ჩვენი გულადი თავუნა პატარა ფეხებით მთელ ღამეს დაცურავდა ნოყიერ ნაღებში.

უკვე თენდებოდა კიდევ.

შშიშარა თავუნა კი რალა იქნა?

ის მივიდა თუ არა სოროში, მორთო ტირილი და თათებს თავში იცემდა:

— ვაი ჩემს თავს, ეს რა უკენი... სადა ხარ, ჩემო გულადო ძმაო!.. რად გაგიშვი თათი, რატომ მაგრად არ მეჭირა შენი კული?! მე ვარ დამნაშავე შენს დაღუპვაში, მე... ახლა როგორ ვიცხოვრო უშენოდ, ჩემო საყვარელო ძმაო...

ტირილით გული რომ იჯერა, გადაწყვიტა გათენებისას ამბის გასაგებად წასულიყო.

წავიდა ცახცახითა და დიდი ვაი-ვაი-გლახით. აფოფხდა ქვაბის პირზე. ჩაიხედა ქვაბში და ლამის გული გაუსკდა.

ქვაბში, ნაღების დიდი გუნდა დაცურავდა. ამ გუნდაზე კი კობტად და ლამაზად მხარ-თეძოზე წამოწოლილიყო და ისვენებდა გულადი თავუნა.

ეს კარაქის გუნდა ჩვენს გულად თავუნას შეედღობა; იმდენი ეცურავდა ნაღებში, იმდენი, რომ ნაღები კარაქად გადაქვეულიყო. შემდეგ გუნდაზე ასულიყო და ამით თავი დაღუპვისაგან გადაეარჩინა.

—უი, შენ კი გენაცვალე, ჩემო ძვირფასო ძმაო!—სიხარულით წამოიძახა შშიშარამ,—რა კარგია, რომ ცოცხალი ხარ; მთელი ღამე თვალი არ მომიხუჭავს, სულ შენზე ვოხრავდი და ვნაღვლობდი, ცრემლად დავიდვარე. აბა, მომეცი თათი, ამოგიყვანო, დაგეხმარო, მალე, ნუღარ აყოვნებ...

— არა, გმადლობთ, ძმაო... როცა ვიხრჩევბოდი და გასაქირში ვიყავი, მაშინ უნდა მომშველებოდნი, ახლა კი ზედმეტია შენი თავდადება და მზრუნველობა. მეც ადვილად ამოვხტები ქვაბიდან შენი დახმარების გარეშე!—მოუგო გულადმა თავუნამ.

თარგმნა არტ. დავითიანმა

იკაკლი ახაშიძე

ნახატი გ. როინიშვილისა

მიმიხარია სოფლისკენ

მიმიხარია სოფლისკენ,
სადაც ზურმუხტი მთებია;
წირველი შემეგებება:
„შენ შემოგვევლოს ბუბია“!

ღობესთან ჩაიკისკისებს
წუარო ცივი და ახვარა;
ხელეებზე შემომასტება
ბაბუსას ეურბა ზატარა.

ვაი, თუ აღარც ვახსოვარ,—
მას შემდეგ მთელი წელია,
მთელი წელია მოკითხვა
ერთსეულ არ მიმიწერია.

იქნება ნიძაც მეძღურის,
იქნებ მეძღურის მერცხალაც,
მაგრამ რა შექნა, სკოლაში
მე განა მათთვის შეცალა?!

სწავლის დროს სწავლა კმირული
მოსწავლის შესაფერია.
ახლა ვიქროლოთ ვვლდებში,
მთელი ზაფხული ჩვენია.

მიმიხარია სოფლისკენ,
სადაც ზურმუხტის მთებია.
სოფლის თავს შემეგებება:
„შენ შემოგვევლოს ბუბია.“

დღის შიატრობა გუთენის რ. ტურფახ

რედაქტორი იოსებ ნონეშვილი. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, ეკ. ზურგანაძე, ი. გრამაშვილი, თ. თუმანიშვილი, მავალია ჩრეველიშვილი (რედაქტორის მოადგილე), რ. შარვაშია, ა. ხობარულიძე, ნ. უნატოშვილი, შ. ცხადაძე.

ДНЛА—шмемослный детский журнал ЦК ДКОМ ГРУЗИИ № 6 Август. 1929 г. Тбилиси, Домина 14.

საბჭოთაო. რედაქციის მისამართი. თბილისი, დინის 14. მ სართ. ტკ- 6-07-38

გამოსტ. შეჯ. № 022 სტამბის შეჯ. № 776 ტირაჟი 15,000 აპ 02484

დაბეჭდილია უფრავა ხეჭვიბ სტამბაში ზარბაზნაშვილის ქ. № 10-1

